

Forfatter: Henrik Blicher

Titel: Senklassicisme (1760-1800)

Citation: Henrik Blicher: "Senklassicisme (1760-1800)", i Henrik Blicher: *Senklassicisme (1760-1800)*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-periods-1760-1800-shoot-idm140580044243936.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Fortællekunst

En selvstændig dansk prosatradition rummer sidste halvdel af 1700-tallet ikke. Der er dog to markante undtagelser fra denne regel, og for begge vedkommende gør specielle vilkår sig gældende: Johannes Ewald skrev nok romanagtigt om sig selv i bekendelsesskriftet *Levnet og Meeningen*, nedskrevet 1774-78, men værket henlå upubliceret, indtil Ewald-kenderen K.L. Rahbek lod det trykke i i en ufuldstændig udgave 1804-08, først trykt i hel længde i 1855. *Levnet og Meeningen* fik således ikke mulighed for at inspirere samtiden, og der skulle gå mange år, før det rykkede ind mod centrum af forfatterskabet. For samtiden var Ewald først og fremmest dramatiker. Den anden undtagelse er Jens Baggesens *Labyrinten*, 1792-93, en ualmindelig veloplagt rejseskildring fra revolutionsåret 1789. Baggesens genresprængende og ekvilibristiske prosa blev først genoptaget af Søren Kierkegaard i 1840'erne. Ser man bort fra disse to tvetydige hovedstationer i udviklingen af en ambitiøs dansk fiktionsprosa, en konfession og en rejseskildring, står den danske prosalitteratur ikke stærkt. Ser man ydermere bort fra de djærvt berettende folkebøger af ældre dato, som langt ind i 1800-tallet blev genoptrykt gang på gang, kan man med Billeskov Jansen karakterisere periodens fortællekunst på prosa som svag og uselvstændig (s. 147). Romanen, 1800-tallets dominerende genre, var endnu i støbeskeen.

Det sene 1700-tal havde sine egne små og store genrer, alle i gæld til traditionen. Til de små former hørte fabelen, der som kortfattet, pointeret form kan anskueliggøre mellem menneskelige omgangsformer. Holberg benyttede fabelen i oplysningens tjeneste og skrev om grisen, der trods behjertede forsøg på opdragelse forbliver et svin ("Om den vel optugtede Griis", nr. 179; *Værker* IX 424) eller om ostemiderne, hvis overblik ikke rækker længere end til at opfatte malkepigens som deres skaber (nr. 81). Holberg skrev i modsætning til sin franske inspirationskilde La Fontaine sine *Moralske Fabler*, 1751, på prosa. De mange danske dyrkere af fabelen havde i højere grad C.F. Gellerts populære *Fablen und Erzählungen*, 1746-48, som forbillede. Hverken J.A. Dyssels, Edvard Storms eller C.A. Todes tungt moraliserende bud på genren er blevet stående. Ewald skrev blot to fabler, og "Eselet og Bonden" (UD 61) lever endnu som en hjerteskræende beretning om et overgreb.

Også den komiske fortælling står i gæld til den franske klassicist La Fontaine. I 1772 udkom anonymt *Forsøg til originale danske Fortællinger efter Hr. Fontaines Maade*, og i tiåret 1775-85 skrev J.H. Wessel 37 komiske fortællinger på vers (ADL/Wessel/Komiske Fortællinger). Hans efterfølger i genren på "Vers, som jeg har trukket ud og ind, / Alt efter Musens løierlige Sind" (*Poetiske Skrifter* II, s. 10) blev Jens Baggesen, som kanondebuterede i 1785 med *Comiske Fortællinger*. Billeskov Jansen sætter mere pris på den danske forbindelse fra Holberg (med parodien på den klassiske storform, *Peder Paars*, 1719-20, *Værker* II 7-268) til Wessel end den tyske fra C.M. Wieland til Baggesen, som "drukner Situationer og Handling i Tankedigressioner og litterære Hentydninger" (s. 138). Mere fortæller end fortælling.

Wieland satte også normen for den seriøse versfortælling, da Christen Pram i 1785 udgav *Stærkodder. Et Digt i femten Sange*, "det mærkeligste danske Epos siden "Peder Paars"" (s. 139). Hvor det klassiske epos var båret af utvetydig patos, blander tyskeren og hans danske elev sagnstoffet med ironiske sideblik og muntre anakronismer. Digtet om Saxos danske sagnhelt blev en del af en nordisk, eller i bredere perspektiv germansk, renæssance, hvor nationalt sagnstof blev genoplivet og genfortalt af forfattere som Pram, Samsøe og Tode. Ewald kaldte selv sin klage over J.H.E. Bernstorffs fald, "Philet" (1770, SS II 19) for "en Fortælning", men den er i højere grad båret af Ewalds højstemte diktning.

Den religiøse fortælling, bibeleset, var en genre, som appellerede til adskillige digterpræster: dramatikeren Nordahl Bruun digt om *Jonathan* (fra 1. Samuelsbog) var del af en ubrudt tradition forud for udgivelsesåret 1796. John Miltons store digte *Paradise Lost* og *Paradise Regained* fra slutningen af 1600-tallet blev oversat til dansk i de engelsk-interesserede 1790'ere, og Klopstocks storladne heksameterdigt *Der Messias* udkom i København 1755-68. De største episke ambitioner tilhørte dog Jens Baggesen: *Parthenäis oder Die Alpenreise*, 1803, er en beretning fra de schweiziske alper, et 'idyllisk epos' på heksametre om tre graciøse hyrde modeller (Jungfrauen) og deres udflugt til Jungfrau under den unge skandinav Nordfranks kyndige vejledning.

Den moralske fortælling havde sit udgangspunkt i Spectator-litteraturen. Englænderne Addison og Steeles tidsskrift blev model for en række oplysende tidsskrifter i Danmark. J.S. Sneedorff bestyrede *Den patriotiske Tilskuer*, 1761-63, fra Sorø og benyttede ligesom sine forgængere breve, allegorier, fortællinger og et fast netværk af debatterende standskarakterer i oplysningens tjeneste. Den nyeste, samlede karakteristik lyder således: "Efter Holberg kommer Sneedorffs og Charlotta Dorothea Biehls blege moralske fortællinger, en tidsbunden genre, Rahbek siden snarere forlænger end fornyer. Det er tekster, der undertiden kan virke mere som referater af fortællinger end som disse selv" (Fl. Lundgreen-Nielsen, in: *Digternes paryk*, 1997, s. 267). Eksempler kan læses i antologierne *Moralske fortællinger 1761-1805*, 1994, og *Danske litterære tekster fra 1700-tallet*, 2002.

Også Ewald lånte af Spectator-litteraturens romanagtige arsenal, han debuterede i 1764 med den allegoriske fortælling *Lykkens Tempel* (SS I 62) og fik i 1771 skrevet dele af en filosofisk fortælling, *Herr Panthakaks Historie* (SS IV 1), i dialog med Voltaires filosofiske roman *Candide, ou l'optimisme*, 1759. Lige dele livsfilosofi og satire blev afviklet behændigt i Christen Prams bidrag til *Minerva* i 1786, *Jørgen. En Dosmers Levnetsbeskrivelse* og *Hans Kruuskop*. Renlivet satire finder man i P.A. Heibergs *Rigsdalers-Sedlens Hændelser*, 1789-93.

Den nordiske fortælling var en særlig form af den moralske fortælling. Historikeren P.F. Suhm vandt i 1772 Det smagende Selskabs pris for "Sigrid, eller Kierlighed Tapperheds Belønning" (efter Saxo, 7. bog; trykt i: *Forsøg* _, Tiende Stykke, 1772), fulgte successen op med "De tre Venner eller Hialmar, Asbiørg og Orvarodd. En Fortælling" (efter Ørvarodds saga; trykt i: *Forsøg* _, Ellevte Stykke, 1774) og "Signe og Habor eller Kierlighed stærkere end Døden" (trykt i: *Forsøg* _, Tolvte Stykke, 1777). Dramatikeren Samsøe fulgte efter.

Dydige samtidsromaner blev skrevet i udlandet såvel som i Danmark. Englænderen Samuel Richardsons bestseller *Pamela: or, Virtue Rewarded*, 1740, blev hurtigt oversat til dansk i 1743-46 som *Pamela Eller Den belønnede Dyd*, men det mest oplagte eksempel på udveksling over landegrænser på det internationale bogmarked er Richardsons *The History of Charles Grandison. In a Series of Letters, Published from the Originals*, 1753-54. Både ved brevformen og ved sin insisteren på, at fiktionen er autentisk dannede englænderen skole. *Sir Charles Grandison* blev straks oversat til tysk (og var dermed ikke langt fra de danske læserinder). I Tyskland dramatiserede C.M. Wieland historien i *Clementina von Poretta*, 1760, og romanens sværmeriske idealer opnåede at blive genstand for satire i J.K.A. Musäus' *Der deutsche Grandison*, 1781. Romanen blev oversat til dansk i 1780-82 og videreudviklet af Charlotte Baden med *Den fortsatte Grandison, i sexten Breve*, 1785 (rev. 1792, først trykt i *Bibliothek for det smukke Kjøen*). I 1796 advarede digteren Schack Staffeldt en østrigsk teenager mod at lade sig forføre af romanens idealer: "En Grandison er hver en yngling, / En Pige er en himmelsk Clemntine" (*Samlede digte*, bd. II, s. 87). Også Knud Lyne Rahbek skrev romaner efter udenlandsk forbillede. Han debuterede som tyveårig med skuespillet *Den unge Darby*, 1780 (efter Goethes unge *Werther*), der gav ham det betænkelige tilnavn 'den unge Rahbek', men lagde sig senere efter franskmanden Jean-François Marmontels følsomme-moralske fortællinger: fx de kortere *Hanna von Ostheim*, 1790, og *Bomhuset*, 1793, og den længere om Carl Melneks livsforløb, 1793-1806 (alle i *Prosaiske Forsøg*, bd. I-VIII, 1785-1806). Lægen Johan Clemens Tode oversatte den skotske læge Tobias Smollets muntre rejseromaner *Peregrine Pickles Tildragelser* og *Humphry Clinckers Reise* og lod sig inspirere til *Kjærligheds Nytte eller tre Dages Tildragelser*, 1791-92 i tidsskriftet *Iris* (med undertitlen "national og original Roman", samlet 1803). "Den interessanteste" af dydsromanerne (s. 156) er Laurids Kruses *Morderen med koldt Overlæg, og dog en Mand der fortjener Agtelse*, 1801.

Det er "dog altsammen kun smaa beventd" (s. 157), og når Billeskov skal gøre boet op over "de mange danske "originale" Makulaturromaner fra det 18. Aarhundredes sidste Tredjedel", sidder han "lettet og lykkelig" (s. 159) tilbage med blot to mesterværker, to oversættelser: C.D. Biehls danske version af Cervantes' *Don Quixote*, 1605 (1776-77) og Baggesens af Holbergs *Nicolai Klimii Iter subterraneum*, 1741 (1789). Det er en hård dom, men den er stort set ikke blevet modsagt i nyere tid. Skulle datidens prosalitteratur rehabiliteres, måtte det ske ved at inddrage litteratursociologiske såvel som biografiske aspekter i højere grad end det gør sig gældende i *Danmarks Digtekunst*.